

[Enggaard]

i mellemtiden er blevet stillet i bero. Jeg må forstå på socialdemokratiets ordfører, for et øjeblik siden, at det kun er for nogle uger, idet han havde den forventning og stillede spørgsmål herom til arbejdsministeren, at det ville blive en af de allerførste ting, vi ville tage fat på i begyndelsen af den kommende samling. Da socialdemokratiets ordfører vel næppe stiller et sådant spørgsmål til arbejdsministeren uden på forhånd at have en vis sikkerhed for ikke at få et hårdt afslag fra arbejdsministerens side, vil vi næsten betragte det som en politisk oplysning.

Det understreger i virkeligheden, at disse lovforslag er et led i det firepartiforlig, som er indgået for ganske nylig mellem regeringen og tre andre partier her i tinget. Det har betydet, at det efter en lang række spørgsmål, som er stillet i udvalget, og hvor man må sige, at der fremdeles er nogen uklarhed med hensyn til rækkevidden og konsekvenserne af i første række lovforslag nr. L 221 om arbejdstilbud til ledige, er en politisk kendsgerning, at det gennemføres i den skikkelse, som regeringen og forligspartierne er blevet enige om, og at der dermed er meget begrænsede muligheder, om nogen i det hele taget, for folketingets øvrige partier for at have indflydelse på en sådan væsentlig lovgivning.

Det er på den baggrund, man skal se det ændringsforslag, som er stillet af venstre og det konservative folkeparti for at prøve at reducere rækkevidden af lovforslaget ved at ændre formuleringen på en sådan måde, at de 25-60-årige går ud af den gruppe, som er nævnt som modtagere af et arbejdstilbud efter 1 års ledighed.

Jeg har samtidig noteret mig, at det i betænkningsbidraget fra forligspartierne er stillet i udsigt, at man ønsker at gå et skridt i den modsatte retning, idet man har tilkendegivet, at så snart de administrative forudsætninger er tilvejebragt, agter man at lade arbejdstilbuddet træde i kraft for de 25-60-årige. Det vil medføre det meget store omfang og den meget store økonomiske virkning af dette lovforslag, som bl. a. vakte megen og berettiget opsigt i kommunale kredse, hvor man jo havde diskussionen om den økonomiske rækkevidde og kommunernes byrder i forbindelse med et sådant forslag.

Jeg vil da gerne spørge arbejdsministeren om den økonomiske rækkevidde af den hen-

sigterklæring, der fra forligspartiernes side er tilkendegivet i betænkningen med hensyn til, så snart de administrative forudsætninger er tilvejebragt, at gå videre, og hvordan det er klaret af i forhold til den kommunale verden, som efter min mening med megen rette rejste nogle problemer og vel forårsagede, at forslaget i første omgang fik en mere begrænset rækkevidde. Jeg vil godt direkte spørge arbejdsministeren, hvad det er for administrative problemer, der skal klares af. Er det administrative problemer inden for forligspartiernes kreds, eller er det noget, der har med jura og rigtig administration at gøre?

Jeg vil godt som mit hovedindtryk af denne lovgivning sige, at der naturligvis er en række gode intentioner i den, og ingen kan have alvorlige indvendinger imod, at man søger at gøre noget alvorligt ved ungdomsarbejdslosheden. Vi har også understreget fra venstres side i vores betænkningsbidrag, at det er det vi prioriterer højest. Men i forbindelse med den fremgangsmåde, som er anlagt her, er der efter vores opfattelse en klar risiko for, at vi vil få en større offentlig aktivitet på bekostning af det private erhvervsliv. Der er en klar risiko for, at vi vil slutte med et større antal ansatte i den offentlige sektor, end vi ellers ville have haft, og at vi på den baggrund vil få en tungere offentlig sektor med større skattebyrder og dermed negativ effekt på den beskæftigelse, som skulle være inden for det private erhvervslivs ramme. Derfor er det trods de mange gode hensigter et forslag, som indebærer betydelige risici set ud fra vores synspunkt.

Jeg vil understrege, at virkningen af lovforslaget i høj grad vil komme til at afhænge af, hvordan vægringsbestemmelserne i forbindelse med afslag på et tilbudt arbejde vil blive administreret. Om det ved vi ikke så forfærdelig meget, ud over at det er tilkendegivet, at det vil blive taget op til ny vurdering næste forår på baggrund af indvundne erfaringer. Lad mig som venstres opfattelse af det punkt sige, at vi kan beklage, at der ikke i højere grad er parallelitet i forhold til 26 ugers reglen, som i øvrigt er gældende i dagpengelovgivningen, og at vi kan have den frygt, at den faktiske virkning af de gode hensigter og de store udgifter i forbindelse med denne lov vil være begrænsede, såfremt man ikke finder en fremgangsmåde for ad-